

største, der kan siges om en politisk Mand, at han altid gennem alle Aar har haft om de samme Ting akkurat samme Meninger. Jeg forudskikker denne Bemærkning, fordi jeg vedkender mig fuldt ud den Udtalelse, og jeg staar ved den den Dag i Dag. Det ærede lærde Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds kender jo sin Historie meget bedre end jeg, og det kunde aldrig falde mig som Lægmand ind at begynde at pukke paa, at jeg kender Historien bedre end han, men jeg tror, at vi kunne være enige om, at vil man forstaa Historien ret og have Nytte af at læse Historien, saa gælder det først og fremmest om at sætte sig ind i de Forhold, under hvilke de Begivenheder ere passerede, som man vil have en Mening om. Min Udtalelse om, at det var den sundeste, sandeste og naturligste Ting af Verden, at vi stode sammen med Socialisterne som Kammerater, faldt i det Herrens Aar 1890, efter at Estrup for 7de Gang havde opløst Folketinget og spurgt det danske Folk, om vi vare enige med ham i hans Politik, og efter at han for 7de Gang i større Udstrækning end nogen Sinde før havde faaet det Svar: Nej, vi ere aldeles ikke enige med ham deri. Saa da vi efter Valget i 1890 kom herind i denne Sal, stod det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen) op og udtalte sin Forbavelse og Beklagelse over, at det nuværende Medlem for Aarhus søndre Kreds (Harald Jensen) var bleven valgt i Skjoldlevkredsen, uaftet han var Socialist. Derefter rejste jeg mig og udtalte de bevingede Ord (Muntherhed) — ja, de ere jo bevingede, det er jo noget, som baade Højre og Socialdemokraterne have levet paa siden og det er da 13 Aar siden — saa stod jeg altsaa op og sagde til de Herrer, at de maatte jo vide, at saa længe Forholdet var dette, at Magten her i vort Land var stillet i Rettens Sted, og de selv offentlig havde proklameret, at nu skulde der ud af Magten skabes en ny Ret, saa længe vi levede under saadanne politiske Forhold, at Højre vilde bryde Grundloven klart og utvetydigt, og at de for at blive ved Magten ikke brød sig en Smule om Loven; kunde de ikke beholde Magten ved at udstede provisoriske Love, toge de kgl. Anordninger; saa længe det var saadan i vort Fædreland, maatte det ikke forundre, at alle de i vort Land, der vilde holde paa Grundloven, indtil den var lovlig forandret, sloge sig sammen. Det ærede lærde Medlem ved jo baade fra sin Fædrelands-historie og Verdenshistorien, at mangfoldige Gange har det været Tilfældet i Ver-

den, at hele Stater, forskellige Folk have sluttet sig sammen og bekæmpet et tredje, uden at de derfor i mindste Maade vare enige. Se f. Eks. den Hær, der væltede sig ind over Danmark i 1814, mon den var enig? Eller de Hære, der væltede sig ind i Frankrig og tog Napoleon i 1814, vare de enige? Nej, de vare uenige om næsten alt muligt andet, men enige om at bekæmpe Napoleon Bonaparte. Socialdemokraterne og vi vare enige om at kæmpe mod Provisoriet, og derfor udtalte jeg i 1890, at det var den sundeste, sandeste og naturligste Ting, at alle vi, der holdt paa Grundloven mod Provisoriet og Grundlovsbrudet, sluttede os sammen i Kampen mod Grundlovsbryderiet. Derfor maa de Herrer minde mig saa tidt, de ville, om den Udtalelse, jeg staar ved den endnu. Skulde vi kunne tænke os, at den Tid kom, da Socialdemokraterne kom til Magten og vilde bryde Grundloven, og Højre vilde hjælpe os Venstremænd med at holde den, vilde jeg kalde det den sundeste, sandeste og naturligste Ting, men saa maatte Højre rigtignok omvende sig, thi hidtil har Højre sat sin egen Magtbrynde over Grundloven, naar det kneb.

Naar jeg har fundet Anledning til saa udførligt at pointere denne Begivenhed, er det, fordi jeg ikke kan indse andet, end at det er noget, jeg godt kan staa ved og fremdeles staar ved: naar vor Grundlov er i Fare, og nogen vil hjælpe til at holde paa den, saa spørger jeg i denne farefulde Situation ikke om, hvad de paa-gældende ellers mene. Naar Socialdemokraterne bagefter komme og sige: Hjælp vi jer ikke med at holde paa Grundloven, saa siger jeg, at det skulle i ingen Tak have for, for hvad skulde de vel gøre andet? Have Arbejderrepræsentanterne andet at gøre end at holde paa den almindelige Valgret? Jeg gad vide, om de gjorde det for vor Skyld. Nej, de gjorde det for deres egen Skyld, for de vare enige med os om, at den almindelige Valgret skulde hævdes, den havde vi i Grundloven, og den skulde repræsenteres og respekteres. Det var derfor naturligt og selvfølgelig, at vi sluttede os sammen og kæmpede Side om Side for vor Grundlov.

Saa kom vi ind paa Højre og Socialisterne. Jeg skal ikke opholde mig længe ved det ærede Medlem fra Frederiksberg, for, som sagt, efter at han har nedstemt Tonen i Dag, er der ingen Grund til at fare fort med ham. Men det har vist sig, at Højre ikke har forstaaet at bekæmpe Socialisterne, og naar det ærede Medlem